

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๖ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๘

เอาธรรมไปปฏิบัติถ้าอยากเป็นผู้เป็นคน

ก่อนจั่งหัน

ขอให้พี่น้องทั้งหลายเอาอรรถเอาธรรมไปปฏิบัติต่อตัวเองและครอบครัว ตลอดสังคมต่างๆ ทั่วๆ ไปสำหรับเราเป็นชาวพุทธ จะรู้สึกรื่นเริงบันเทิงในสายตาในหู ถ้าออกจากธรรมไปแล้วจะนำดูน่าชมทั้งนั้น ยิ้มแย้มแจ่มใส ถ้าออกจากกิเลสแล้วหน้าบึ้งหน้าเบี้ยว คอยแต่จะกัดจะฉีกกัน แย่งกันกินเหมือนหมูเหมือนหมา นั่นละวิชาหมาคือวิชาของกิเลส วิชาธรรมคือวิชาของมนุษย์ ให้นำมาใช้ซะ

เราพูดจริงๆ เราจวนจะตายเท่าไรยังเป็นห่วงโลกมากไม่ทราบเป็นยังไงก็ไม่รู้มันเป็นอยู่ในหัวใจ แทนที่จะมาเป็นห่วงเจ้าของ เราพูดจริงๆ เม็ดหินเม็ดทรายเราไม่มีเลย ไปเมื่อไรไปได้ตลอดไปอย่างผาสุกเย็นใจสบาย ปัจจุบันบอกชัดๆ อยู่ที่นี่ไม่เป็นสองนี่ละธรรมพระพุทธรเจ้า เข้าในหัวใจดวงใจแล้วทำหายได้เลยกับสิ่งทั้งหลายที่มาเกี่ยวข้อง อะไรรจริงอะไรปลอมรู้ทันทีๆ ปิดออกๆ อย่างนี้ละ

ตั้งแต่เราช่วยโลกนี้ เราช่วยมาสักกี่ปีแล้ว ฟังชีวบาปเดียวไม่เคยแตะ นี่ละธรรมพาดำเนินชุ่มเย็นไปทั่วประเทศไทย จากสมบัติพี่น้องทั้งหลายที่รักสงวนมาก แล้วเสียสละมาเป็นประโยชน์ส่วนรวม เราก็นำไปปฏิบัติตามเจตนาของพี่น้องทั้งหลายอย่างบริสุทธิ์ใจ เรียกว่าไม่มีอะไรในหัวใจเราเลย บรรดาพี่น้องทั้งหลายที่ได้บริจาคไปแล้วก็เห็นผลทั่วๆ ไป เฉพาะอย่างยิ่งโรงพยาบาลเป็นอันดับหนึ่งทั่วไปหมด โรงร่ำโรงเรียน ที่ราชการเป็นแห่งๆ นี่ปัจจัยที่ออกไป นอกจากนั้นยังสงเคราะห์คนทุกข์คนจนทั้งหมด ความหวังทุกอย่าง กำลังจะเป็นจะตาย หายใจแหม่มๆ อย่างนั้นเราก็เข้าไปช่วยอย่างเสียบๆ นะ ที่ไปช่วยอย่างเสียบๆ มีไม่น้อยนะ เรายุทธศึกษาเกียรติเขา มนุษย์เราก็มีเกียรติ แม้แต่สัตว์เขาก็มีเกียรติของเขา เช่นอย่างเขากัดกันจะไปลบลายเกียรติของเขาไม่ได้ ต้องต่อสู้กัน

มนุษย์ทั้งหลายก็เหมือนกัน มีความจำเป็นต่อกัน อย่าเอาชาติชั้นวรรณะฐานะสูงต่ำมาอวดกัน ใช้ไม่ได้นะ ให้เอาอรรถเอาธรรม ความเห็นใจซึ่งกันและกันเข้ามาปฏิบัติต่อกัน จะชุ่มเย็นไปหมด ไม่มีคำว่าชาติชั้นวรรณะที่จะมาเป็นอุปสรรคกีดขวางต่อความสนิทสนมซึ่งกันและกัน จากความเมตตา ความเสียสละและความเห็นใจกัน นี่ละธรรมพระพุทธรเจ้าไปที่ไหนเย็นหมดๆ เราก็ได้พูดให้พี่น้องทั้งหลายที่ได้นำพี่น้องทั้งหลาย คิดดูชีวบาปเดียวเราไม่เคยมีในหัวใจ มันปิดทันทีเลยนะ อะไรวางใจอะไรวางธรรมเป็นเอาไว้มันได้เลย ปิดๆ ะไรที่เป็นธรรมออกเลยๆ

ที่ออกด้วยความเป็นธรรมแก่พี่น้องทั้งหลาย สมชื่อสมนามว่าเราเป็นผู้นำ นำทุกสิ่งทุกอย่างด้วยความสุจริตธรรมไม่มีที่ต้องติเลย ด้วยเหตุนี้เองเราจึงนำธรรมนี้มาสอนโลกให้ได้ถือเป็นคนดีตัวอย่าง แม้ไม่มากก็ให้เป็นจริตนิสัยของคนที่มีธรรมในใจบ้าง การแสดงออกก็ริยา มารยาทความประพฤติต่างๆ จะเป็นทั้งงามตา นี่จวนจะตายเท่าไรก็บอกแล้วจวนจะตาย ยิ่งเป็นห่วงโลกมากเข้าๆ ทุกวันๆ ดูโลกมันเป็นส้วมเป็นถ่านไปหมด ใครก็อวดว่าดีว่าเก่ง มีแต่อวดส้วมอวดถ่านนะ ในสายตาของธรรมดูเป็นอย่างนั้น ไม่ได้ดูถูกเหยียดหยามใครๆ ทั้งนั้น เอาความจริงออกแสดง ระหว่างธรรมกับโลก ระหว่างทองคำกับมูลตรกับคุณ เทียบกันเอา

ขอให้เอาธรรมนี้ไปปฏิบัติถ้าอยากเป็นผู้เป็นคนนะ เตี้ยวันนี้มันยังแต่ไม่มีหางเท่านั้นนะ หาดูซิใคร เตี้ยวันนี้มันไม่มีหางเท่านั้น ปูกก็มันสู้คนไม่ได้ ไข้ปูกก็มันเก่งของมันดีของมันอยู่นะไข้ก็ แต่คนเลวกว่าไข้ปูกก็มีเยอะนะ ใครรู้จักไหมไข้ปูกก็ หมาตัวหนึ่งเลี้ยงไว้ตั้งแต่มันอ่อนมันออกมา มาอยู่นี่อยู่กับพระ มันเป็นลูกพระที่เดียว ดูความประพฤติก็ริยาอาการความเคลื่อนไหวของมันน่ารักทั้งนั้นๆ ไม่น่าเกลียดเหมือนมนุษย์นะ มนุษย์นี่น่าเกลียดมาก ผิดกัน

เพราะฉะนั้นความดีประเภทนี้เลยยกให้หมาเสีย เราสู้มันไม่ได้ ถ้าใครจะสู้เอาไปแก้ไขตัวใหม่จะ อะไรไม่ดีตรงไหนให้แก้ๆ นั่นละเรียกว่าสู้หมาได้ ถ้าไม่อย่างนั้นเลวกว่าหมา อย่ามายกยอตนเอง ยกยอแบบหยิ่งๆ ใช้ไม่ได้นะ ให้ดูความจริง ความจริง ผิดพลาดประการใดให้แก้ไขทันทีๆ อย่าเสียดายความชั่ว ถ้าความดี เอาให้รักสงวนหา มาทุกคนๆ ตอนจะหลับจะนอนให้ระลึกถึงพุทธโธๆ อย่าลืมนะ พุทธโธพาสัตว์ให้ไปเกิดสถานที่ที่ดีคติที่เหมาะสม จนกระทั่งถึงพระนิพพานคือพุทธโธ

ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา พาสัตว์ให้จม จำเอาไว้ อย่าพากันรักกัน สงวนมากนัก มันจะจมกันทั่วโลก ถ้ามีธรรมเข้าไปชะล้างบ้างจะพอเป็นผู้เป็นคน มองเห็นกันก็รู้เขารู้เรา รู้หนักรู้เบา รู้ที่ควรจะช่วยเหลือประเภทใดต่อกัน มีน้ำใจต่อกัน มนุษย์เรามีธรรมต้องมีน้ำใจต่อกัน ไม่มีน้ำใจมีแต่จะกวนเอาๆ มันเลวกว่าหมาคนประเภทนั้น อย่างนำมาใช้ในมนุษย์เรา มันเสียเกียรติมนุษย์ เกียรติมนุษย์อยู่ที่ความเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน มองดูใจเขามองดูใจเรา จนกระทั่งใจสัตว์ เอามาเฉลยเผื่อแผ่ ปฏิบัติต่อกันด้วยความสวยงาม นี่ละธรรมไปที่ไหนสวยงามที่นั่น

ขอให้พี่น้องทั้งหลายนำไปปฏิบัติ ไม่เช่นนั้นจะเลว เมืองไทยเรานี้เป็นเมืองพุทธ มาสักกี่ปี ฟังซินะ ก็เป็นเมืองพุทธมาโดยลำดับๆ เตี้ยวันนี้ค่อยกลายตัวออก กลายตัวออก กลายเป็นเมืองเปรตเมืองผีไปแล้ว มีแต่กัดแต่ฉีกกันตลอดไป ไม่มีศีลธรรมยิ้มแย้มแจ่มใสต่อกันเลย พุดอย่างนี้เราก็ยังระลึกได้ที่ว่าเราไปขโมยอ้อยป่าฝ้าย เด็กตัวเท่า

กำปั้น อายุจะประมาณสักห้าปีหรือหกปี ลอดรั้วเข้าไปเอามา ได้อ้อยคนละลำกับพี่ชาย ออกมา ก็พอดีป่าฝ้าย แกก็เป็นญาติ คักดีเป็นลุงเป็นป้า พอโผล่ออกมา พอดีแกก็มา นี่ละที่น่าดูนะ

พอออกมาแล้วแทนที่แกจะหน้าบึ้งหน้าเบี้ยวกับเราไม่มีนะ แกมาเดินดู “เด็กเหล่านี้สูทำไมไปขโมยอ้อยกู่ละ” วังนั้นนะ พุดแล้วยิ้มๆ ทางนี้ก็แก้มปุบเลย โธ่ ขโมยนี้ไม่ใช่เล่นนะอีตาบัว เราได้ชมคำแก้ตัวของเรานะ “ผมไม่ได้ขโมยนะป้า” ว่าอย่างนั้นนะ แกมายืนยิ้มๆ “สูทำไมไปขโมยอ้อยกู่ละ” ว่าอย่างนั้น “ผมไม่ได้ขโมยนะป้า ผมผ่านไปผ่านมาผมหิวอ้อย ผมเลยพาพี่ชายเข้าไปตัดอ้อย ตัดได้แล้วก็จะเอาไปบ้านป้า ไปบอกป้าแล้วถึงจะแบกไปบ้าน ถ้าอย่างนั้นป้าก็เอาเสีย” เราไม่ลืมนะ

ป้าก็ตอบว่า “โอย กูไม่เอาละ สูเอาเสีย สูตัดมาแล้วสูเอาเสีย” แกยิ้มๆ แล้วแกลเดินผ่านไป เราก็ก้มเลยได้อ้อยไป ถูกตาขนาบเอา จะจับใส่คุกใส่ตาราง นี่เข้าใจไหม หมายถึงว่าแกยิ้ม ดูฐานะเด็กกับผู้ใหญ่เป็นอย่างไร ถ้าผู้ใหญ่จะถือสิทธิ์ว่าเราเป็นเจ้าของ เห็นเด็กขโมยอ้อยมาแล้วจะหน้าบึ้งหน้าเบี้ยวใส่เด็ก แกไม่เป็นนะ แกยืนยิ้มๆ “เด็กเหล่านี้สูทำไมไปขโมยอ้อยกู่ละ” ว่าอย่างนั้น ยิ้มนะ ยิ้มใส่เรา ทางนี้ก็ตอบปั๊บเลย ไอ้โจรใหญ่นี้ละ โจรน้อยนั้นละมันใหญ่มันฉลาดอยู่นะ “ผมไม่ได้ขโมยนะป้า ผมผ่านไปผ่านมาผมหิวอ้อยมาก วันนี้ทนไม่ไหว เลยไปตัดอ้อยแล้วจึงจะแบกอ้อยนี้ไปหาป้าแล้วถึงจะไปบ้าน ถ้าอย่างนั้นป้าก็เอาเสีย” ไม่ลืมนะ “โอย กูไม่เอาแหละ สูตัดมาแล้วเอาไปเสีย” ยิ้มๆ ตลอดนะ

นี่เราชม นี่ละมันถึงใจนะเรา ตั้งแต่เป็นเด็กก็เหมือนกัน ผู้ใหญ่ไม่ถือสาเด็ก ดูเอาอย่างนั้นนะ ยิ้ม ยืนอยู่นะมองดู “เด็กเหล่านี้สูทำไมไปขโมยอ้อยกู่ละ” ว่าอย่างนั้นนะ ทางนี้ก็แก้มปุบ “ผมไม่ได้ขโมยนะป้า” นุ่นนะฟังซิ มันใช่เล่นเมื่อไรกับบัวนั้น อายุมันห้าปีหกปีเราไม่ลืมนั้นละน้ำใจของผู้ใหญ่มองดูเด็กสงสารเด็ก เอาอ้อยออกมาก็ถามเป็นพิธี ในนามว่าเขาเป็นเจ้าของเขาก็ถามธรรมดา แต่เขาไม่ถือสาอะไร ทางนี้ก็แก้มปุบๆ นี่ละความเห็นใจกัน ดูเด็กดูผู้ใหญ่ ดูฐานะสูงต่ำแล้วเฉลี่ยเผื่อแผ่ นี่เรียกว่าคนเห็นน้ำใจกันแล้วไม่ถือกันง่าย ๆ นะ

อย่าเอาชาติชั้นวรรณะฐานะสูงต่ำ หรือถือกรรมสิทธิ์ว่าเป็นเจ้าของมาเป็นใหญ่ เป็นโตเสียอย่างเดียว ในสถานที่หรือบุคคลไม่ควรจะนำมาถือ แต่สถานที่ควรถือ ไม่ว่าเขาไม่ว่าเราถือ สิ่งเหล่านี้เป็นของสำคัญ ให้พากันนำธรรมะนี้ไปใช้ อดอยากขาดแคลนอย่าไปฉกไปลักไปปล้นสะดมเขา เป็นพินเป็นไฟเผาไหม้เราทั้งนั้น ได้มาก็กระหึ่มยิ้ม ย่องว่าเขาไม่รู้ๆ กรรมรู้ยู่ตลอดเวลา กรรมชั่วกรรมไปขโมยเขานั้นละตัวจะมัดคอเรา

ลงนรก ใครเห็นไม่เห็นไม่สำคัญ กรรมดีกรรมชั่วอยู่กับตัวของผู้ทำ ไม่มีที่แจ่งที่ลับ อยู่กับผู้ทำ มีดมันก็ทำได้ แจ่งมันก็ทำได้ ทั้งดีทั้งชั่ว นั้นละครมอยู่ตรงนั้น

ให้เชื่อพระพุทธเจ้านะ อย่าไปเชื่อกิเลสมันหลอก เขาไม่เห็นเราไปขโมยๆ กิเลสหลอก กองอยู่ในคุคนั้นมีแต่คนที่เชื่อตัวเองนั่นละ เห็นไหมพวกนักโทษในเรือนจำมันเชื่อตัวเอง แล้วก็กองกันอยู่ในเรือนจำนั้นเห็นไหม คนมีสมบัติผู้ดีเขาเสียเกียรติเรื่องไปฉกไปลักปล้นสะดม เอาอดก็อด ตายก็ตายเถอะ เรื่องฉกเรื่องลักเป็นความเลวร้ายมาก ไม่ทำ นี่ละคนมีธรรมเป็นอย่างนี้ เอาละวันนี้ให้พร

หลังจ้งหัน

พูดถึงเรื่องโรคมะเร็งนี้ เราจำได้ที่เราอุปถัมภ์อุปัฏฐากพ่อแม่ครูจารย์มั่น อันนั้นเขาเรียกวัณโรค คือวัณโรคนี้ถ้าได้ติดใครแล้วไม่มีหวัง เหมือนกับโรคมะเร็ง ตอนนั้นไม่มียาแก้ ปากเรากับปากท่านคลอเคลียกันอยู่ตลอด เอาสำลีม้วนๆ นั้นท่านเป็นวัณโรค ถ้าวานไหนหนาวมาก โอ๊ย วันนั้นท่านไม่ได้นอน ไอ ชากเสลดไม่ออก เสลดเหนียว นี่ละที่เราได้ก้วานๆ ช่วยตลอดเวลา วัณโรคนี้เขากลัวกันมากเหมือนมะเร็งสมัยปัจจุบันนี้ ถ้ามันติดแล้วท่านนั้นไม่มีทางแก้ ตายเลย เขากลัวกันมาก แต่เราไม่เคยมีอารมณ์ ความหนักมันอยู่ในครูบาอาจารย์ ความเคารพ ความรัก ความเลื่อมใสเทิดทูนอยู่ในนั้นหมด โรคนั้นโรคนั้นเราจึงไม่สนใจ ที่นี้พอท่านมรณภาพผ่านไปแล้ว เพื่อนฝูงหรือครูบาอาจารย์มากระซิบบอก ท่านก็ไม่กล้าพูดอะไรละบรรดาเพื่อนฝูงและครูบาอาจารย์ ไม่กล้าพูด เพราะพ่อแม่ครูจารย์มั่นที่เราอุปถัมภ์อุปัฏฐากท่านก็สุดยอดแล้วใช้ไหม จะมาเอาอะไรมาเอาวัณโรคเป็นอุปสรรคต่อท่าน

ที่นี้เวลาท่านล่วงไปแล้วมากระซิบบอก ครูบาอาจารย์ก็มีกระซิบบอกเหมือนกัน เพราะโรคอันนี้เป็นโรคร้ายแรงวัณโรค แล้วเป็นไงท่านมหาได้คลอเคลียอยู่กับหลวงปู่มั่นซึ่งเป็นวัณโรคนั้น นี่ท่านล่วงไปแล้ว อาการของท่านมีอะไรบ้าง ว้างั้นนะ ท่านก็เจตนาดีทั้งสองฝ่าย พ่อแม่ครูจารย์มั่นก็เจตนาสุดยอดของพระทั้งหลายที่เคารพ ท่านก็เจตนาดีมาถามเรา เราก็ตอบได้คำเดียว ผมไม่สนใจยิ่งกว่าพ่อแม่ครูจารย์ที่ผมเทิดทูนสุดยอด เรื่องโรคไหนก็ตามผมไม่เคยสนใจ แล้วก็ผ่านได้นะ ถ้าธรรมดาขนาดนั้นแล้ว ร้อยทั้งร้อยติดเลยวัณโรค ติดแล้วก็ตายเลยไม่มีทางแก้

แต่เราก็เดชะอันหนึ่ง ไม่มีนะ หายไปได้ธรรมดา เพราะมันคลอเคลีย ปากเรากับปากท่านคลอเคลียกันอยู่ตลอด เอาสำลีม้วน(เสลด) ออกใส่กระโถน เวลาปฏิบัติท่านอย่างนั้นมันหากไม่ได้มีแสดงอาการอะไรออก แต่พระเณรก็รู้อเอง เราปฏิบัติต่อท่านไม่เคยสนใจกับใครที่เกี่ยวข้องกับท่านแบบใกล้ชิดติดพัน พระองค์ไหนก็ไม่มา

ไม่กล้าเข้ามายุ่งแะแหละ เราก็ไม่สนใจกับใคร วัณโรคนี้เรียกว่าร้ายทั้งร้าย สำหรับเรานี้ เบอร์หนึ่งเลย ไม่เป็นไรนะ จากนั้นมาก็โรคมะเร็ง วัณโรคนี้เรียกว่าแก้ตกแล้ว

เรียกว่าอำนาจแห่งธรรมว่างั้นเถอะชนะหมดเลย อย่างที่เขาว่าวัณโรคเป็นโรคที่ ร้ายแรง โรคที่ใครต่อใครกลัวมากที่สุดในสมัยนั้น แต่กับเราไม่เคยถือเป็นอารมณ์เลย ไม่มี พันกันอยู่อย่างนั้นกับท่าน ก็ผ่านได้สบายไม่มีอะไร คิดดูเพื่อนฝูงและครูบา อาจารย์ท่านก็เจตนาหวังดีต่อเรา ก็เทิดทูนพ่อแม่ครูจารย์มั่น จึงไม่กล้าจะพูดอะไรได้ เวลาท่านล่องไปแล้วจึงมากระซิบบอกเรา เป็นใจอาการท่านมหา ไม่มีผิดแปลกอะไร เหนือ มีไม่มีผมไม่สนใจ บอกงั้นเลย บอกไม่สนใจ ก็ผ่านได้ธรรมดา

การอุปถัมภ์อุปฐากพ่อแม่ครูจารย์มั่นเราพูดจริงๆ คือเราทำด้วยความเทิดทูน รักเคารพทุกอย่างอยู่ในนั้นหมด เรานี้เหมือนผ้าขี้ริ้วไม่มีค่าอะไรเลย หมุนเข้าไปนั้น หมด เพราะฉะนั้นจึงไม่สนใจว่าอะไรจะมาเป็นภัยต่อเรา แล้วให้เป็นอุปสรรคต่อการ อุปฐากดูแลท่าน ไม่สนใจ เรียกว่าเราทำอย่างเต็มกำลังความสามารถของเรากับพ่อแม่ครูจารย์มั่น มันก็เข้ากันได้อันหนึ่งนะ เราพัวพันกับท่านทั้งคืน ท่านไม่หลับเราก็ไม่หลับ ที่นี้แทนที่ท่านจะพูด เอ้อ ท่านมหาที่มาเกี่ยวข้องกับผมตลอดเวลาไม่ได้หลับได้นอน ไม่มีเวลาพักผ่อนเลย ควรจะให้อีกคนอื่นองค์ใดมาแทนบ้าง ท่านก็ไม่เคยพูด ใ้อเรา ก็ไม่เคยสนใจ จนกระทั่งท่านล่องไป เราทำอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย

คือโง่กับฉลาดเราขอถวายท่านหมดแล้ว ดวงค์ไหนๆ ก็ไม่ได้ประมาทนะ มัน หากมีในจิต ไม่สนิทใจเหมือนเราทำเอง พูดง่ายๆ จะว่าประมาทท่านก็ไม่ได้ประมาท ท่านเหล่านั้น แต่ท่านก็ไม่เคยมาเกี่ยวข้อง มีแต่ล้อมอยู่ข้างนอก เราอยู่ข้างในคนเดียวๆ เรียกว่าเราดูแลอุปถัมภ์อุปฐากท่านเต็มความสามารถของเรา ด้วยความรักความ เทิดทูนสุดยอด ท่านผ่านไปด้วยความเทิดทูนสุดยอดของเราละ เราก็ไม่มีที่ติต้องติในการ อุปถัมภ์อุปฐากท่านว่าได้บกพร่องตรงไหน ว่าเราย่อหย่อนความสามารถ หรือเราทำ ไม่ได้ไม่มี

เวลาท่านล่องไปนี่ละเอียดมากนะ ดู หัวจ่อเข้าไป ครูบาอาจารย์ผู้ใหญ่ๆ เช่น ท่านอาจารย์ฝั้น ท่านอาจารย์เทศก์ ท่านก็อยู่วงใน เราก็อยู่ข้างนอก หัวสอดเข้าไป เวลา ท่านจะสิ้นลมยิ่งตาเหมือนไม่กะพริบเลยเรา ลมหายใจค่อยละเอียดเข้าไปๆ ดู จนกระทั่งไม่ทราบเลยว่าท่านสิ้นเมื่อไร ที่ว่าท่านสิ้นไปเวลาตี ๒ กับ ๒๓ นาทีนั้น ก็คือ ท่านเจ้าคุณอุปัชฌาย์เราท่านนั่งอยู่เคียงบ่าท่านห่างๆ ดู ไม่มีใครจับได้เลยว่าท่านสิ้น เมื่อไร สุดท้ายเห็นนานเกินควรแล้ว โอ้ นี่ไม่ใช่ท่านสิ้นแล้วหรือ ว่างั้นนะ สงสัย ก็เจียบนานแล้วนี่ คือลมละเอียดขนาดนั้นละ ละเอียดลงๆ แล้วเจียบไปเลย จนไม่ทราบว่า

ท่านสิ้นขณะใด เราเองก็ไม่ทราบ จ้อยู่แน่แหละเราไม่ทราบนะ นี่เป็นความละเอียดของท่านมากที่สุด

เราได้เห็นพระอรหันต์นิพพานชัดเจน ทุกวันนี้ สาธุ ไม่ได้วัตรอยนะ ไม่สงสัยแล้วว่าฉันเลย จะตายแบบไหนไม่สงสัย มันประจักษ์อยู่ในหัวใจแล้ว ทุกอย่างขาดสะบั้นไปหมดไม่มีอะไรเหลือ เป็นอฐานะแล้วกับโลกสมมุติทั้งหมด จิตที่บริสุทธิ์เต็มที่แล้ว เป็นอฐานะ ถ้าเราจะสมมุติหยาบๆ ก็เรียกว่าเป็นเกาะอยู่ในทะเลหลวง อันนั้นเกาะแห่งความบริสุทธิ์ ถ้าจะเทียบเทียบได้แค่นั้น คือมันไม่ติดไม่ข้องกับอะไร เป็นหลักธรรมชาติ จะทำให้ติดก็ไม่ติด ทีนี้เวลาตายจะมีปัญหาอะไร ก็มีแต่ธาตุแต่ขันธ์ที่อยู่ในความรับผิดชอบในเวลานั้น ถึงกาลเวลามันจะแสดงอะไรก็ให้มันแสดงไปซิ อันนี้จะทำให้เป็นอื่นใดไม่ได้ทั้งนั้น เป็นอฐานะโดยสมบูรณ์แล้ว ก็รู้ชัดๆ อยู่อย่างนั้น ที่ให้ถนัดใจเรานะเราพูดจริงๆ บรรดาลูกศิษย์ลูกหาบริษัทบริวารก็เรียกว่าทั่วประเทศไทย เวลาเราตายกลัวจะมายุงเรา เป็นอย่างนั้นนะพูดจริงๆ

เวลาเราตายแล้วจะไม่ให้มีใครมาเห็นเลย หัวซุกเข้าไปในร่มไม้ต้นไม้ไหนก็พอ จะนอนจะอะไรก็ได้ แล้วกำหนดธาตุขันธ์มันทำหน้าที่ของมัน มันสุดแค่นั้นๆ ดูไปตลอดสุดขีดแห่งความติดดินของธาตุขันธ์ ลมหายใจก็หมดไป อันนั้นก็ดีดออกเลย นั่นละที่นี้เป็นธรรมชาติโดยสมบูรณ์ เป็นนิพพานโดยสมบูรณ์ เวลานี้เกี่ยวกับขันธ์รับผิดชอบขันธ์อยู่ แต่มันเป็นคนละฝั่งอยู่โดยดี ให้เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้

นี่ละการปฏิบัติธรรม เรามาพูดไม่ได้มาพูดอวดท่านทั้งหลายนะ พูดเพื่อให้เป็นคติเครื่องเตือนใจแล้วใจจะไต่บิกบินในทางดีทั้งหลายต้องได้ ไม่มากก็น้อยต้องได้ ถ้าใจจิตซัดไม่สนใจอะไรเลยก็เหมือนซุงทั้งท่อน ใจนี้เวลาเราฝึกได้แล้วเป็นอย่างนั้นละ ฝึกได้เต็มที่แล้วไม่มีอะไรเข้าไปยุ่งได้เลย ธาตุขันธ์มันจะมีอาการอะไร ติดดินอะไรก็เป็นเรื่องของขันธ์ ธรรมชาตินั้นเป็นธรรมชาตินั้น เรื่องของขันธ์มันอาจเป็นไปได้ตามวิบากของขันธ์ที่เป็นมา อาจจะมีลักษณะติดดินอะไรเป็นได้ แต่สำหรับท่านผู้เป็นอย่างนั้นแล้วท่านไม่สงสัย เรื่องขันธ์มันจะติดจะตั้งวิธีไหนเป็นเรื่องของสมมุติทั้งหมด ไม่ใช่วิมุติ วิมุติแท้รู้อยู่แล้ว เป็นคนละฝั่งแล้ว จะมายุงกับสมมุตินี้หาอะไร มันรู้กันขนาดนั้นนะ

เพราะฉะนั้นจึงพูดกับบรรดาพี่น้องทั้งหลายด้วยความประจักษ์ใจ จะว่าอาจหาญมันก็เลยไปหมดแล้ว ไม่ได้ว่าอาจหาญ คือไม่มีกล้าไม่มีกลัว ผ่านไปหมด อย่างที่เราทำประโยชน์ให้โลกเวลานี้เราก็มุ่งกำลังความสามารถของเรา แล้วพวกเปรตพวกผีพวกโจรพวกมารมันก็มีของมันอยู่ ตั้งแต่ไหนแต่ไรมันก็มีมาอย่างนั้น เราจะไปตำหนิในปัจจุบันก็ได้ ที่ไหนๆ ก็เคยมี ดึกกับชั่วติดแนบกันมาอย่างนั้นเป็นคู่เคียงกัน ทีนี้

บรรดาลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลายก็เป็นห่วงเป็นใยกลัวเขาจะมาฆ่า หรือหาอุบายมาฆ่าเรา เราเองไม่มีเลย ก็นี้เป็นสมมุติทั้งหมด จะฆ่าจะแกงจะทำลายวิธีไหนก็เพียงชั้นธซึ่งเป็นสมมุติด้วยกันนี้เท่านั้น เพราะฉะนั้นจึงไม่มีอารมณ์ เราบอกตรงๆ เราไม่มี อยากไปไหนเราก็ไปของเรา แต่เรื่องที่เขามีเจตนาหวังดีคอยอารักขาก็เป็นเรื่องของเขา เราไม่เป็นอารมณ์เลยนะ พูดชัดๆ อย่างนี้

เพราะเหล่านี้เป็นสมมุติทั้งหมด กับอันนั้นมันจะเข้ากันได้ยังไง ถ้าอันนั้นมายุงก็ไม่ใช้วิมุติชิตี ธรรมชาตินี้เป็นอฐานะแล้ว จะเป็นตายแบบไหนก็ตาม อิริยาบถใดก็ตาม อันนั้นคืออันนั้นอยู่นั้นแหละ ไม่ได้เกี่ยวข้องกับธาตุกับชั้นธที่จะแสดงอาการต่างๆ ออกมาตามเรื่องของสมมุติที่มีอยู่ในชั้นธนั้น ธรรมชาตินั้นจะทำให้เป็นอะไรก็เป็นไปไม่ได้แล้ว นี่ผลแห่งการอบรมรักษาคจิตใจ เามาตั้งแต่ลัมลูกคลุกคลาน เราก็เคยพูดให้ลูกศิษย์ลูกหาฟัง ขึ้นไปบนภูเขาจะไปพีดกับกิเลสให้เต็มเหนี่ยว กิเลสฟาดหงายหมาๆ จนน้ำตาร่วงลงมาเรลิมเมื่อไร มันถึงใจแล้วไม่ลิมนะ ถ้าลงได้ถึงใจไม่ลิม คือสู่มันไม่ได้สติตั้งพับลัมผล้อยๆ ตั้งเพื่อลัมไม่ได้ตั้งเพื่ออยู่ ก็รู้ชัดๆ นี่กระแสของกิเลสมันตีบีบเดี่ยวหาย ตั้งบีบลัมเลยทันที โถ ขนาดนี้เขียวเหรอ

ที่นี้ก็เคียดแค้นให้กิเลส แต่ความเคียดแค้นให้กิเลสมันเป็นธรรม ความเคียดแค้นให้สัตว์บุคคลผู้ใดก็ตามเป็นกิเลสทั้งนั้น แต่ความเคียดแค้นให้กิเลสที่จะแก้จะฆ่ามันนี้เป็นธรรม นี่ละความเคียดแค้นนี้มันฝังใจ พีดกันจนกระทั่งถึง โห มึงเอาภูขนาดนี้เทียวเหรอ ขึ้นภูมึงนะภายในใจ มึงเอาภูขนาดนี้เทียวเหรอ จนกระทั่งน้ำตาร่วง เออ เอละยังงี้ให้กูถอยกูไม่ถอย มึงต้องพังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอย นี่เคียดแค้นเต็มทีนะฝังใจลึกทีเดียว กลับมาหาพ่อแม่ครูจารย์อีก อบรมแล้วไปอีกลัมอีก ไปอีกลัมอีก แล้วก็ไปอบรมมาสู้ ตกเวทีๆ กิเลสเวลากระแสรุนแรงนี้ตั้งไม่อยู่นะสติ ตั้งพับลัมทันที เราเห็นชัดๆ ประจักษ์ใจของเรา ตั้งหน้าตั้งตาจะตั้งสติไม่ให้เผลอ บีบลัมผล้อยๆ อำนาจของกิเลสมันตี กระแสของกิเลสรุนแรงมาก อย่างนั้นก็เคยพูดให้ฟังแล้ว จนกระทั่งเอาไม่ถอย นี่ความเคียดแค้นให้กิเลสถึงภูมึงนะ โถ มึงเอาภูขนาดนี้เทียวเหรอ เอละยังงี้มึงต้องพังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอย นี่เคียดแค้นเต็มเหนี่ยวแล้ว

นี่ละเคียดแค้นให้กิเลสเป็นธรรม มุมานะเอาใหญ่เลย ถ้าเคียดแค้นให้สัตว์บุคคลผู้ใดก็ตามเป็นกิเลสทั้งนั้น ถ้าเคียดแค้นให้กิเลส จะฆ่ากิเลสที่เป็นข้าศึกต่อใจของเราเป็นธรรม อาศัยความเคียดแค้นอันนั้นละเป็นเหตุให้มุมานะ พีดกันไม่หยุดไม่ถอย ต่อไปกิเลสมันก็อ่อนลงได้ๆ พออ่อนลงแล้วก็ชัดใหญ่เลยๆ เราพูดให้ฟังอย่างนี้ละ มันพิลึกพิลั่นนะ งานของโลกนี้จะมึงงานอะไรที่หนักหนาไม่มี เราบอกชัดๆ ถ้ายังไม่ขึ้นบนเวทีพีดกับกิเลสเสียก่อนยังไม่รู้ จะถือว่างานเหล่านั้นเป็นงานหนัก ถ้าเอางานพีด

กับกิเลสบนเวทีคือจิตตภาวนาแล้วรู้ชัดเจน ว่างานนี้หนักที่สุด ใช้ความละเอียดลออ สติปัญญาต้องเอาให้ทันกัน ต้องใช้หมด เรียกว่าทุ่มหมดตัวเลย กิเลสมันของเล่นเมื่อไร ไม่งั้นมันจะครองโลกได้หรือ

นี่เราพูดตอนที่ว่าลัมลูกคลุกคลานนะ เมื่อหมุนเข้าตลอดๆ มันก็มีแพ้มึชนะ มันก็เอนให้เราเห็น แต่ก่อนมันเตะเราที่ตีสวยพัง ต่อมาเราเตะมันมันก็เอนบ้าง ไม่ลัมก็ตาม มันเอน เห็นผลแล้วนั้น ขยับเครื่องมือเข้าอีก หนูนกำลังเข้าอีกพืดจนกระทั่งมันลัม ลัม ทางนี้ก็หนูนเข้า สติปัญญายิ่งหนาแน่นมันคงขึ้น กิเลสลัมๆ ต่อไปลุกขึ้นมาไม่ได้ ลุกขึ้นมาใส่เปรียงลัมเลยๆ นี่เข้าขั้นสติปัญญาอัตโนมัติ พอเข้าขั้นนี้แล้วแน่ใจนะๆ มันจึงขยับใหญ่ จึงว่านิพพานอยู่ชั่วเอี่ยม

เรียนหนังสือท่านบอกถึงว่านิพพานๆ มันยังไปแทรกอยู่ในนั้นนะตัวจอมปลอม นิพพานมีจริงหรือไม่มีนา ว่างั้นนะ ทั้งๆ ที่จิตพุ่งต่อนิพพาน แต่ส่วนที่มันมาแบ่งกินก็มี นิพพานมีหรือไม่มีนะ ให้กำลังเราอ่อนลงๆ ก็เลยมุ่งหาครูบาอาจารย์ อยากรู้ก็ตามเรา จะหาครูบาอาจารย์เป็นผู้ตัดสิน เมื่อท่านเทศน์ให้เราฟังอย่างถึงใจแล้ว เราจะกราบท่าน อย่างสนิท ทีนี้เอาตายเข้าว่าเลย มันก็เป็นจริงๆ ไม่ผิด เพราะจิตใจเราเป็นนิสัยอย่างนี้ พอไปฟังพ่อแม่ครูจารย์ท่านใส่เปรียงๆ เราไม่ลัมนะ ท่านมาหามรรคผลนิพพานหรือ ท่านมาหาอะไร เอาแบบเปรียงๆ นะ เหมือนที่ท่านเรดาร์จับไว้แล้วกับความตั้งใจของเราที่ตั้งใจขนาดไหน ท่านก็ใส่เปรียงๆ ให้เหมาะสมกัน

หือ นิพพานอยู่ที่ไหน ฟ้าแดดดินลม ต้นไม้ภูเขา ท้องฟ้าจักรวาลที่ไหนไม่ใช่ กิเลส ไม่ใช่ธรรม ไม่ใช่นิพพาน นั้นท่านปิดออกๆ กิเลสแท้ๆ อยู่ที่ใจ ธรรมแท้ๆ อยู่ที่ใจ นิพพานอยู่ที่ใจ เอา ให้ตรงนี้ให้ดี อยู่ที่ใจนี้เท่านั้นว้างั้น เอาให้หนักภาวนา ท่านก็บอกว่า ท่านเรียนมามากน้อยอย่าว่าผมนี้ประมาณปริยัตินะ การเรียนมามากน้อยมันจะอดเอามาทดสอบกันไม่ได้กับภาคปฏิบัติ แล้วมันจะมาก้าวกายมารบมาตีกันนี้ให้การภาวนาไม่สะดวก เพราะฉะนั้นขอให้ท่านปิดออกให้หมด

ท่านบอกว่า ท่านก็เรียนมามากพอสมควรขนาดเป็นมหา แต่อย่าว่าผมประมาณ ธรรมของพระพุทธเจ้านะ เวลานี้ที่เรียนมามากน้อยยังไม่เกิดประโยชน์ ให้ท่านทุ่มลงในจิตตภาวนา อย่าไปสนใจกับการเรียนมากน้อยมันจะมากละเคล้ากันแล้วจะมารบกัน การภาวนาจะไม่สะดวก เราไม่ลัมนะ เอา ให้เน้นหนักลงจิต ยังไงจะสงบได้เอา เอาให้หนักตรงนี้ เมื่อสงบแล้วก็จะตั้งตัวได้ ต่อจากนั้นมันจะก้าวลึกเข้าไปๆ ทีนี้พอถึงขั้นปริยัติกับปฏิบัติจะเข้าประสานกันแล้วเอาไว้ไม่อยู่ นี่อันหนึ่งนะ พอถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัติแล้ว เรื่องปริยัติกับปฏิบัติผลนี้มันจะวิ่งเข้าประสานกันตลอด ท่านบอกเอาไว้ไม่อยู่ ไม่อยู่จริงๆนะ มันจะวิ่งเข้าประสานกันเอามาทดสอบกัน ระหว่างปริยัติกับ

ระหว่างปฏิบัติ มันรู้เห็นอย่างนี้เป็นยังไง เอามันขัดอย่างนี้ปริยัติท่านว่าไง มันจะวิ่งเข้ามา นี่ละการฝึกจิต

พอถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัติ ถึงจะหนักขนาดไหนมันก็ไม่มีถอย คำว่าถอยไม่มี ที่นี้ก็เลสก็อย่างว่าละ แต่ก่อนมันเตะเราตกลางปากภูเขาห้าทวีป ที่นี้เราพีดมันก็แบบเดียวกัน พอถึงขั้นสติปัญญามีกำลังแล้วนี่อยู่ที่ไหนเป็นธรรมทั้งนั้น ธรรมแก้กิเลสๆ เป็นสติปัญญาเพื่อแก้กิเลสทั้งหมด เป็นอัตโนมัติ ไม่ว่ายืน ว่าเดิน ว่านั่ง ว่านอน เว้นแต่หลับ จิตนี้จะหมุนฆ่ากิเลสอยู่ตลอดเวลา เช่นเรานั่งฉันจึ่งหันนี้มันไม่ได้สนใจกับอาหาร การกินนะ จิตมันจะหมุนของมันอยู่ในนั้นละฆ่ากิเลส ที่นี้มันก็เหมือนกันกับคนเราที่เป็นคลังกิเลส อยู่ที่ไหนกิเลสเป็นหัวหน้าตลอด คิดอ่านไตร่ตรองอะไรออกทางไหนมีแต่กิเลสพาออกๆ เป็นอัตโนมัติของกิเลสที่ทำงานบนหัวใจสัตว์

ที่นี้พอธรรมมีกำลังแล้ว ธรรมก็ทำงานบนหัวใจตัวเองหัวใจสัตว์นั้นแหละ หมุนกันตัวๆ เว้นแต่หลับ บางทีมันไม่หลับนะจนกระทั่งสว่าง มันหมุนของมันตลอด เรานอนมันก็ไม่หลับ เมื่อนักมวยมันต่อยกันบนเวทีแล้วมันจะไปหลับได้ไง นักมวยหลับบนเวทีมีหรือ ไม่มี อันนี้เราขัดกับกิเลสแบบอัตโนมัติมันจะไปหลับบนเวทีไปเผลอบนนั้นได้หรือ นั่นละที่ว่านอนไม่หลับ กลางคืนไม่หลับ กลางวันยังจะไม่หลับอีก มันหมุนขนาดนั้นละ นี่เวลาธรรมมีกำลัง หมุนฆ่ากิเลสเป็นอัตโนมัติ เหมือนกิเลสหมุนมัดหัวใจ สัตว์เป็นอัตโนมัติของมันทั้งนั้น เราจึงได้ทราบว่ โอ้ กิเลสทำงานบนหัวใจสัตว์มันก็เป็นอัตโนมัติ เหมือนธรรมทำงานฆ่ากิเลสเป็นอัตโนมัตินี้แล เลยเทียบกันได้ร้อยทั้งร้อยไม่ผิดกันเลย

พอถึงขั้นสติปัญญามีกำลังแล้ว มีแต่เรื่องฆ่ากิเลสทั้งนั้น เป็นอัตโนมัติๆ อยู่เฉยๆ ก็ตามภายในไม่อยู่ ได้เห็นสัมผัสสัมพันธ์กับสิ่งใดนำเข้ามาเทียบกันๆ คือไม่เห็นก็ตามความคิดความปรุงเหล่านี้ เป็นกิเลสกับธรรมอยู่ด้วยกัน หมุนกันอยู่นี้ จนกระทั่งกิเลสแยบออกมาไม่ได้เลย ขาดสะบั้นๆ นี่ละเวลาธรรมมีกำลัง ขาดสะบั้นทั้งนั้น บางทีหายเจ็บหมด เหอ มันไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยๆ ขึ้นมาแล้วหรือนี่ แต่ยังไม่ได้สำคัญตนะนะ คือมันหมดงาน เวลานั้นกิเลสตัวไหนไม่โผล่เลยมันกลัว โผล่ไม่ได้ขาดสะบั้นเลย ที่นี้มันก็ว่างหมด ทือ ไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อยๆ ขึ้นมาแล้วหรือ แต่ว่าเฉยๆ นะ ยังไม่ได้สำคัญตนะว่าเป็นอรหันต์ สักเดียวกิเลสโผล่ขึ้นมาก็ขัดกันอีก คำว่าอรหันต์น้อยๆ หายหน้าไป นี่ก็พีดกันๆ

จนถึงที่สุดหมุนเข้าหาจิตๆ ตัววิภูจักรอยู่ที่จิต สติปัญญาจะเข้านั้นๆ ไม่ไปไหนเลย หมุนเข้าที่จิตนี้ เข้าถึงอวิชชาปุจฺจา สงฺขารา ขาดสะบั้นลงผางละที่นี้ นั่นเห็นไหมละ ใจดวงนี้ ที่เหมือนใจท่านใจเรา แต่ก่อนเป็นอย่างนั้น แต่เวลาธรรมะได้ขึ้นเต็มที

กิเลสขาดสะบั้นลงไปหมดแล้ว จำครอบโลกธาตุ เห็นไหมจิตดวงนี้ ประหนึ่งว่าโลกธาตุ ไหวไปหมดเลย แต่ความจริงก็โลกธาตุในธาตุในชั้นธัมกับใจเรานี้แหละ คือกายมันไหวเลยนะ เรียกว่าโลกธาตุ ธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ มันไหว ระหว่างกิเลสกับธรรมชาติสะบั้นกัน จากจิตใจนี้ ตัวไหวไปเลยนะ จากนั้นมาแล้วมันก็จำเลยที่นี้ ความจำเราก็ไม่เคยคิดเคยคาดไว้ หากเกิดขึ้นจากภาคปฏิบัติ ไม่คิดไม่คาดก็ตาม เหตุเป็นยังงั้นผลจะเป็นอย่างนั้น ขึ้นมาเรื่อยๆ เอาจนกระทั่งหมด หายสงสัย

ที่นี้คำว่าอรหัตต์น้อยอรหัตต์ใหญ่เลยหมดไปนะ หายเงิบ ตอนนั้นยังว่า หือ มันไม่ใช่เป็นอรหัตต์น้อยแล้วหรือ คือกิเลสมันหมอบ คู้ยเขี่ยเท่าไรก็ไม่มี มันก็วางไปหมดเลย หือ ไม่ใช่เป็นอรหัตต์น้อยขึ้นมาแล้วหรือ เป็นแต่เพียงว่ามันไม่สำคัญเท่า นั้นเองว่าเฉยๆ ว่าจะต้อยกิเลสอยู่นั้นละ สักเดี๋ยวโผล่ขึ้นมาที่ขัดกันเลย บทเวลามันถึงที่ของมันเต็มที่แล้ว เลยไม่ถามไม่พูดถึงว่าอรหัตต์น้อยอรหัตต์ใหญ่จะ หมดไปเลย อย่างนั้นละ เมื่ออันนี้หมดแล้วโลกทั้งสามโลกธาตุนี้ไม่มีอะไรเข้ามาผ่านใจได้เลย ที่ผ่านก็คือกิเลสเท่านั้น ยอดสมมุติคือกิเลสไม่ใช่อะไร มีกิเลสอยู่ก็มีสมมุติอยู่นั้น พอกิเลสสิ้นไปแล้วสมมุติภายในใจไม่มี หมด นั่นละการปฏิบัติธรรม เอาให้ถึง

ธรรมะพระพุทธรเจ้าประกาศทำทนาย ด้วยมรรคผลนิพพานตลอดเวลาสำหรับผู้ปฏิบัติ เราอย่าเอากาลสถานที่เวล่ำเวลามาเป็นเครื่องกีดขวางการดำเนินความดีของเรา เพื่อมรรคผลนิพพานนะ จะเสียทำให้กิเลส เรื่องอังกาล อังสมัยนั้นสมัยนี้ นั้นผิดทั้งนั้น กิเลสอยู่กับใจไม่มีสมัยใดเป็น อากาลโก ถ้าแก้มันไม่ตกมันก็เป็น อากาลโก ตลอด แก้มันตกผิงลงไปไม่มีอะไรเหลือแล้ว ก็เป็น อากาลโก แห่งความบริสุทธิ์นิพพานเที่ยงนั้นละ อากาลโก เป็นขึ้นอยู่กับใจ เป็นกับผู้ใดแล้วไม่ต้องไปหาใครมาเป็นสักขีพยาน เป็นขึ้นกับใจสมบูรณ์พร้อมอยู่นี้หมดเลย

ธรรมเหล่านี้เราก็ได้มาแสดงให้เห็นพื่อน้องทั้งหลายหมดไส้หมดพุงแล้ว ใครจะปฏิบัติก็ปฏิบัติ ธรรมะพระพุทธรเจ้านี้เรียกว่าตลาดแห่งมรรคผลนิพพานสดๆ ร้อนๆ ไม่มีกาลสถานที่เวล่ำเวลาใดที่จะมาทำลายได้ ขอให้ปฏิบัติเถอะวางั้นเลย ไม่มีใครที่จะรับสั่งหรือสั่งสอนได้อย่างแม่นยำยิ่งกว่าพระพุทธรเจ้าในโลกทั้งสาม ไม่มี มีพระพุทธรเจ้าเท่านั้น ที่ตรัสเรียกว่า สวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้วทั้งหมด ในธรรมทุกชั้นทุกภูมิ ตั้งแต่พื้นๆ จนกระทั่งถึงนิพพาน ตรัสไว้ชอบแล้วเป็นแขนงใดก็ตาม เป็นที่ตรัสไว้ชอบแล้วๆ ให้เป็นที่ตายใจนะพวกเรา เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านั้นละ จะ ๓ โมงแล้วเราจะรีบไป เพราะตอนบ่ายจะมีแขกผู้มีเกียรติจะเข้ามา เกี่ยวกับเรื่องรักษาชาติบ้านเมือง เขาจะมาหาเราวันนี้ จะได้ปรึกษาปรารภกัน

ผู้กำกับ วัดหลวงปู่ผางครับ วัดอุดมคงคาคีรีเขต อำเภอมัธยาศิรี จังหวัดขอนแก่น ถวายสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน อยู่ที่อำเภอมัธยาศิรีนะครับ โดยพระครูนิวาสธรรมขันธ์ และศิษยานุศิษย์ของหลวงปู่ผาง จิตตคฤโธ ร่วมกันบริจาคสถานีวิทยุ เพื่อเป็นการเผยแพร่ธรรมะ โดยใช้กำลังส่ง ๓๐ วัตต์ ในระบบ FM คลื่นความถี่ ๙๙.๐๐ MHz ตลอด ๒๔ ชั่วโมง โดยถ่ายทอดจากวัดป่าบ้านตาดนี่ละครับ เริ่มออกอากาศมาตั้งแต่วันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๔๘ สถานีดังกล่าวนี้ เสาสูง ๓๐ เมตร เครื่องส่ง ๓๐ วัตต์ ในการนี้ขอถวายแต่ท่านหลวงตา เป็นสมบัติของสงฆ์ แล้วขอพิจารณาว่าจะช่วยกันดูแลบำรุงรักษาอุปกรณ์ต่างๆ ของสถานีนี้ ให้อยู่ในสภาพที่ใช้การได้ดีทุกประการ และจะรับผิดชอบค่าใช้จ่ายต่างๆ ตลอดไป โดยไม่ให้เป็นการของท่านหลวงตาแต่ประการใดทั้งสิ้น แล้วจะนำธรรมะเผยแพร่เป็นธรรมทาน

หากมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่หลวงตาเมตตาจะแนะนำให้แก่ไข ก็พร้อมน้อมรับปฏิบัติตามคำสั่งด้วยดีทุกประการ ในการนี้ด้วยความสามัคคีของพวกข้าพเจ้าทั้งหลาย ด้วยความอุตสาหะวิริยะ เสียสละทั้งกำลังกาย กำลังทรัพย์ กำลังสติปัญญา กำลังใจ ช่วยกันดำเนินการสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน อำเภอมัธยาศิรี จนประสบความสำเร็จในครั้งนี้ ขออานิสงส์จากการถวายทานในครั้งนี้ ให้อาจารย์ทั้งหลายมีความสุขความเจริญในทางโลกและทางธรรม มีดวงตาเห็นธรรมจนถึงที่สุดแห่งมรรคผลนิพพาน และขอกราบอาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย ดลบันดาลให้ท่านหลวงตามีธาตุขันธ์ที่แข็งแรงสมบูรณ์ อยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทร เป็นที่พึ่งของปวงสัตว์ทั้งหลายและสรรพสัตว์ทั่วสามแดนโลกธาตุตลอดชั่วนิรันดร์เทอญ สาธุ สาธุ สาธุ กราบนมัสการด้วยเศียรเกล้า ลงชื่อ พระครูนิวาสธรรมขันธ์ เจ้าอาวาสวัดอุดมคงคาคีรีเขต

หลวงตา หลวงพ่อผาง ตอนนั้นหลวงพ่อผางไปวัดบ้านนามน เราก็อยู่ที่นั่น พ่อแม่ครูจารย์เทศน์เด็ดขาดทีเดียวนะ เฝ้าร้อนมากใส่เปรี้ยวๆ หลวงปู่ผางไป เราก็ฟังท่านก็เล่าเหตุการณ์กับที่เรานั่งฟังอยู่นั้น เล่าเหตุการณ์ให้บรรดาลูกศิษย์ลูกหาฟังถูกต้องทุกอย่างนะ ท่านก็ปรารภถึงเหมือนกันว่า ตอนนั้นท่านอาจารย์มหาบัวก็อยู่ที่นั่นแหละว่างั้น ตอนท่านไปฟังกับท่าน ท่านใส่เปรี้ยวๆ เลย ได้อันนั้นละท่านว่านะ ฝั่งหัวใจอย่างลึกถอนไม่ขึ้นเลย จากนั้นมาก็หมุนใหญ่เลย นั่นหลวงพ่อผาง อย่างนี้ละคนเราเมื่อนิสัยใกล้ถึงจุดที่สุดแล้ว อะไรเข้ามาปั่นมันจะหมุนกันทันที ๆ หลวงปู่ผางก็ได้ธรรมที่เฝ้าร้อนที่สุดมาปฏิบัติ เอาอย่างเอาเป็นเอาตาย ดัดฝั่งได้เลย หลวงปู่ผางก็องค์หนึ่งนะ ท่านไปอบรมกับพ่อแม่ครูจารย์มั่นชั่วคราว เราอยู่ที่นั่นแล้วตอนท่านไป แต่ท่านก็อ่อนพรรษากว่าเราอยู่ มีเท่านั้นละที่นี้นะ เอาละนะให้พร

ผู้กำกับ เขาจะมาถวายสถานีวิทยุอีกครับ ถวายที่สร้างถวายสถานีวิทยุของที่วัด
ท่านอาจารย์จรัสวัฒน์ครับ ที่เขาค้อครับ

หลวงตา ก็มีเท่านั้นละนะ พอใจๆ ช่วยกันเถอะ เราก็เต็มกำลังความสามารถ
แล้วสำหรับช่วยโลกคราวนี้ ทุ้มอย่างไม่มีอะไรเหลือเลย เปิดตับเปิดปอดออกมา.ท่าน
ทั้งหลายบางคนอาจจะคิดว่าเราไอ้เราอวด เราไม่มีเรื่องคำว่าไอ้อวด ไอ้อวดคือกิเลส หาก
กิเลสทางไหนมา มาไอ้มาอวดเราอยากพูดอย่างนั้น ก็มีแต่ความจริงล้วนๆ เต็มไปด้วย
ความเมตตา พูดออกมาด้วยความเมตตาทั้งนั้นเราได้พูดเรื่องอะไร การอะไรเกี่ยวกับการ
การบ้านการเมืองที่มีการโต้ตอบ มีเผด็จร้อนบ้างอะไรบ้าง เราก็พูดไปตามกิริยาเฉยๆ
ส่วนเราที่จะให้มีอะไรๆ กับสมมุติทั้งหลายชี้หมุชี้หมาเราไม่มี โลกอยู่ในสมมุติขัดข้อง
กันด้วยสมมุติ เราก็เอาธรรมเข้าไปแก้สมมุติ มีเผด็จร้อนบ้างเป็นธรรมดา เท่านั้นเอง ที่
จะให้ให้มีอะไรไปผูกพันกับสมมุติไม่มี เอาละนะ ทีนี้จะให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz